

CIKLO „SEPTYNIOS SESERYS“ TREČIOJI KNYGA

Lucinda Riley

ŠEŠELIO
SESUO

Star istorija

TYTO ALBA

Lucinda Riley

ŠEŠĖLIO
SESUO

Star istorija

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Kristina Miliūnienė

VILNIUS 2017

Lucinda RILEY
THE SHADOW SISTER:
Star's Story
Macmillan, London, 2016

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Lucinda Riley, 2016
© Kristina Miliūnienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© „Tyto alba“, 2017

ISBN 978-609-466-262-1

*Bet tegu jūsų bendrume lieka erdvių,
Ir tegu dangaus vėjas šoka tarp jūsų.**

Chalilis Džibranas

---

* Šios ir kitos eilutės iš Ch. Džibrano „Pranašas“, vertė Zita Edita Giniūnienė.

Veikėjai

„ATLANTIDA“

Tėtis Atlantas – seserų įtėvis (miręs)

Marina (Ma) – seserų globėja

Klaudija – „Atlantidos“ namų šeimininkė

Georgas Hofmanas – tėčio Atlanto advokatas

Kristianas – laivininkas

SESERYS D'APLESJĖ

Maja

Alė (Alkionė)

Star (Steropė)

Kelė (Kelaino)

Tigė (Taigetė)

Elektra

Meropė (nerasta)

Star

2007 metų liepa

Astrantia major

(*didžioji astrantija, salierinių šeimos*)

Gėlės vardas kilęs iš lotynų kalbos žodžio, reiškiančio „žvaigždė“

1

Visada tiksliai prisiminsiu, kur buvau ir ką veikiau, kai sužinojau, kad mirė mano tėvas...

Tebelaikydama parkerį ties popieriaus lapu pakėliau akis į liepos saulę – ar bent į tą spindulėlį, prasiskverbusį pro lango ir raudonų plytų sienos tarpą už kelių metrų priešais. Visi mūsų mažo buto langai žvelgė į tą negyvą sieną, ir nors oras buvo puikus, viduje tvyrojo prieblanda. Čia visiškai kitaip nei mano vaikystės namuose, „Atlantidoje“, ant Ženevos ežero kranto.

Susivokiau sėdinti ten pat, kur sėdėjau ir tada, kai į mūsų mažą skurdžią svetainę įėjo Kelė ir pasakė, kad mirė tėtis Atlasas.

Padėjau parkerį ir nuėjau prisileisti iš čiaupo stiklinės vandens. Toje štroje stigo oro, drabužiai lipo prie kūno, ir godžiai gerdama svarsčiau – gal *nereikia* to daryti, prisiminimais kelti sau skausmo. Kitaip patarė jaunesnioji sesuo Tigė, kai tuoj po tėčio mirties buvome susitikusios „Atlantidoje“.

– Mieloji Star, – tarė ji, kai mes, kelios seserys, plaukiojome po ežerą valtimi mėgindamos tiesiog prisiblaškyti, nes kentėme sielvartą, – suprantu, tau sunku *kalbėti* apie tai, ką jauti. Žinau, kad esi apimta skausmo. Kodėl tau neužrašius tų minčių?

Prieš dvi savaites sėdėdama lėktuve, kai skridome iš „Atlantidos“ namo, apgalvojau Tigės žodžius. Ir šį rytą to ėmiausi – rašyti.

Įbedusi akis į plytų sieną su ironija pagalvojau: kokia taikli

metafora, apibūdinanti mano dabartinį gyvenimą, ir tai bent sukėlė šypseną. O šypseną sugražino mane prie subraižyto medinio stalo, kuriį įtartinas tipas, mūsų nuomojamo buto savininkas, bus pusdykiai gavęs sendaikčių parduotuvėje. Atsisėdau ir vėl paėmiau elegantišką parkerį, tėčio Atlanto padovanotą per dvidešimt pirmąjį gimtadienį.

– Pradėsiu ne nuo tėčio mirties, – pasakiau. – Pradėsiu nuo tada, kai atvykome čia, į Londoną...

Krūptelėjau nuo uždromų durų trenksmo ir supratau, kad parėjo mano sesuo Kelė. Ji viską daro triukšmingai. Regis, nė kavos puoduko nepadės netrinktelėdama – dar ir visur pritaško. Be to, kai buvome mažos, ji taip ir nesuvokė, kaip kalbėtis namie, ir taip šūkaudavo, kad Ma susirūpinusi nuvedė patikrinti jos klausos. Aišku, nieko bloga nebuvo. Iš tiesų priešingai – Kelės klausos buvo net per gerai išsivysčiusi. Nieko bloga nerado ir man, kai po metų Ma nuvedė pas kalbos specialistą, susirūpinusi dėl nešnekumo.

– Žodžius ji žino, tiesiog nenori jų vartoti, – paaiškino gydytojas. – Kalbės, kai bus tam pasiruošusi.

Stengdamasi su manimi susikalbėti Ma išmokė mane prancūzų gestų kalbos.

– Tad kai tik ko prireiks, – pasakė, – galėsi man gestais išreikšti, kaip jautiesi. O štai ką aš dabar tau jaučiu, – parodė ji į save, ties širdimi sukryžiuo delnus, tada parodė į mane, – aš – myliu – tave.

Greitai to išmoko ir Kelė, ir mudvi, pradėjusios nuo susikalbėjimo su Ma, pritaikėme sau ir susikūrėme savą kalbą – iš gestų ir saviškų žodžių – ir griebdavomės jos, kai reikėdavo pasikalbėti būnant tarp žmonių. Abiem buvo smagu matyti sutrikusius seserų veidus, kai prie pusryčių stalo gestais pasakydavau kokią žaismingą pastabą ir mudvi pratrūkdavome kikenti iki iškritimo.

Žvelgdama atgal matau, kad mudvi su Kele augdamos tapome viena kitos priešybe – kuo mažiau aš kalbėjau, tuo garsiau ir daugiau kalbėjo ji, ir už mane. Ir kuo daugiau ji kalbėjo, tuo mažiau reikėjo kalbėti man. Mūsų asmenybės tiesiog be galo išryškėjo. Kai buvome vaikai glaudžioje šešių seserų šeimoje, tai atrodė visai nesvarbu – mudvi turėjome viena kitą.

Visa bėda – tai jau svarbu dabar...

– Spėk, kas dabar bus! Aš jį suradau! – Kelė įgriuvo į sveitainę. – Ir po kelių savaitių galėsime persikraustyti. Statybininkai dar turi šį tą užbaigti, bet kai bus gatavas, atrodys nuostabiai. Dieve, kaip čia karšta. *Negaliu* sulaukti, kada ištrūksim iš šitos skylės.

Kelė nuėjo į virtuvę, ir išgirdau šniokščiant iki galo atsuktą čiaupą – aišku, vanduo jau bus aptaškęs visas spinteles ir stalą, o taip kruopščiai buvau juos ką tik nuvaliusi.

– Nori vandens, Si?

– Ne, ačiū.

Nors tuo vardeliu, susigalvotu vaikystėje, Kelė kreipiasi į mane tik tada, kai būname vienos, aš susierzinau ir mintyse save išbariau. O vardelis atsirado iš knygos, kurią tėtis Atlantas kartą padovanojo man per Kalėdas, „Anastasijos istorija“, – ten buvo pasakojama apie mergaitę, gyvenančią Rusijoje, miške, – ir štai ji sužino esanti caraitė.

– Ji panaši į tave, Star, – pasakė penkiametė Kelė mums žiūrindant knygos paveikslėlius. – Gal ir tu kokia princesė, juk esi tokia graži, auksiniais plaukais ir mėlynomis akimis. Tai aš vadinčiau tave Si, ir labai tiks su Kė! Kė ir Si – dvynukės! – ji džiugiai suplojo delnais.

Tik vėliau sužinojau *tikrąją* Rusijos carų šeimos istoriją ir supratau, kas ištiko Anastasiją Romanovą, jos brolių ir seseris. Viskas buvo anaipol ne kaip pasakoje.

O aš jau seniai nebe vaikas, esu suaugusi dvidešimt septynerių moteris.

– Tikrai žinau, kad butas tau patiks, – Kelė vėl įėjo į sveitainę ir klestelėjo ant nusitrynusios odinės sofas. – Susitariau, kad mudvi apžiūrėsime jį rytoj rytą. Išleisiu krūvą pinigų, bet dabar jau išgaliu, o agentas dar sakė, kad Sityje suirutė. Tie, kurie paprastai perka, kol kas nesivaržo dėl to buto, tad mes susiderėjome, ir aš mokėsiu mažiausią kainą. Jau metas mudviem turėti tinkamus namus.

Jau metas man tinkamai susitvarkyti gyvenimą, pagalvoju.

– Tu jį *perki*? – paklausiau.

– Taip. Arba pirsiu, jei tau patiks.

Buvau taip apstulbusi, kad nežinojau, ką sakyti.

– Ar tu sveika, Si? Atrodai pavargusi. Gal neišsimiegojai šiąnakt?

– Taip.

Nors ir tramdžiau ašaras, nepajėgiau jų sulaikyti prisiminusi ilgas bemieges valandas iki apyaušrio, kai gedėjau savo mylimo tėvo, vis dar negalėdama patikėti, kad jis mirė.

– Tu tebesi sukrėsta, štai kas. Galų gale tai juk įvyko tik prieš porą savaitių. Pasijusi geriau, užtikrinu, ypač kai rytoj pamatysi mūsų naująjį butą. Tave slegia ši sušikta skylė. Mane tikrai velniškai slegia, – pridūrė ji. – Ar jau išsiuntei laišką tam vyrui dėl kulinarijos kursų?

– Taip.

– Ir kada jie prasidės?

– Kitą savaitę.

– Gerai. Tada turim laiko išsirinkti baldus savo naujiesiems namams. – Kelė priėjo ir spontaniškai apkabino. – Negaliu sulaukti, kada jį tau parodysiu.

– Argi čia ne nuostabu?

Kelė plačiai išskėtė rankas tartum ketindama apkabinti tą erdvę, sudalytą į mažesnes erdves, jos balsas nuaidėjo, kai priėjusi prie plačios stiklinės sienos atstūmė vieną iš plokščių.

– Žiūrėk, šitas balkonas tau, – pasakė ji modama sekti iš paskos. Mes žengėme laukan. Balkonas – per menkas žodis nusakyti tam, kur dabar stovėjome. Čia buvo veikiau graži ilga terasa, pakibusi ore virš Temzės. – Galėsi prisisodinti čia visa ko ir tų gėlių, su kuriomis mėgai terliotis „Atlantidoje“, – pridūrė Kelė, priėjusi prie turėklų ir žvelgdama į pilkus upės vandenį toli apačioje. – Argi ne fantastiška?

Aš linktelėjau, bet ji jauėjo vidun, tad nusekiau iš paskos.

– Dar reikės įrengti virtuvę, ir kai tik pasirašysiu sutartį, galėsi išsirinkti viryklę, kokia tau patiks, ir šaldytuvą, ir visa kita. Juk dabar būsi profesionalė, – mirktelėjo ji.

– Kažin, Kele. Bus tik trumpi kursai.

– Bet tu tokia gabi, tikrai gausi kur nors darbą, kai visi pamatys, ką gali. Šiaip ar taip, manau, mums abiem čia bus puiku, ar ne? Tenai turėsiu studiją, – ji parodė į erdvę tarp tolimos sienos ir sraigtinių laiptų. – Apšvietimas tiesiog pasakiškas. O tu turėsi tą didelę virtuvę ir dar erdvės lauke. Tai panašiausia į „Atlantidą“ iš visko, ką pavyko rasti Londono centre.

– Taip. Čia labai miela, ačiū tau.

Mačiau, kokia ji susijaudinusi dėl savo radinio, ir, tenka pripažinti, butas buvo tikrai įspūdingas. Nenorėjau nuvilti jos pasakydama tiesą – gyventi toje didžiulėje niekuo neišsiskiriančioje stiklinėje dėžėje prie drumzlinos upės nė iš tolo nebus panašu į „Atlantidą“.

Kelei su agentu kalbantis apie būsimas šviesaus medžio grindis purčiau galvą, kad nelįstų priešingos mintys. Aš juk baisiai išpaikusi. Galų gale, palyginti su Delio gatvėmis ar lūšnynais, ar mano matytais Pnompenio priemiesčiais, naujutėlaitis butas Londone tikrai nebus sunkus išmėginimas.

Tik štai kas – iš tiesų *rinkčiausi* paprastą nedidelę trobelę, bent jos pamatai tvirtai stovėtų giliai įleisti, o išėjusi pro duris žengčiau tiesiai ant žemės.

Išsiblaškiusi girdėjau tarškant apie nuostabų langų žaliuzių darinėjimą ir erdvinio garso sistemą. Eidama paskui agentą Kelė jam už nugaros gestais parodė „sukčius“ ir pavartė akis. Atsakydama jai pajėgiau tik šyptelėti, jaučiausi baisiai – apimta klaustrofobijos, nes negalėjau atsidaryti durų ir tiesiog *bėgti...* Didmiesčiai mane dusina, gniuždo triukšmas, kvapai ir daugybė žmonių. Gerai, kad nors apačioje butas be vidinių sienų, erdvus.

– Si?

– Atsiprašau, Kė, ką sakei?

– Ar lipsim į viršų pasižiūrėti, koks bus mūsų miegamasis?

Užlipome sraigtiniais laiptais į kambarį, kuris, pasak Kelės, bus bendras, nors buvo dar vienas laisvas kambarys. Net žvelgiant į panoramą, iš šio aukščio *tikrai* gniaužiančią kvapą, mane visą nupurtė. Tada apžiūrėjome puikų vonios kambarį, sujungtą su miegamuoju, ir aš pamačiau, kad Kelė iš tiesų pasistengė surasti tokį butą, kad tiktų mums abiem.

Tiktai mes juk ne susituokusi porėlė. Mes *seserys*.

Paskui Kelė dar nusitempė mane į baldų parduotuvę Karaliaus kelyje, o iš ten autobusu grįžome į kitą upės pusę per Alberto tiltą.

– Šis tiltas pavadintas karalienės Viktorijos vyro vardu, – paaiškinau jai, kaip buvau pratusi. – O Kensingtono soduose jam pastatytas memorialas...

Kelė nutraukė pasakojimą priešais nosį man gestais sakydama: „Stengiesi pasirodyti.“

– Iš tikro, Star, negi tebesitampai visur turistu vadovą?

– Taip, – prisipažinau jai ir gestais parodžiau: „Esu atsilikėlė – vėpla.“ Man patinka istorija.

Išlipome iš autobuso netoli mūsų buto, ir Kelė pasakė:

– Kur nors užėikim. Reikėtų atšvęsti.

– Juk neturim pinigų.

Bent aš, pagalvojau, tikrai neturiu.

– Vaišinu, – patikino mane Kelė.

Nuėjome į artimiausią barą, ir Kelė užsakė buteliuką alaus sau, o man nedidelę taurę vyno. Nė katra nebuvom linkusi gerti, ypač Kelė nepakeldavo alkoholio – įsitikino tuo itin sunkiai pagiriodama po vieno šaunaus vakarėlio, kai dar buvome paauglės. Jai stovint prie baro prisiminiau, kaip mįslingai ji staiga praturtėjo kitą dieną po tos, kai tėčio advokatas Georgas Hofmanas mums visoms įteikė laiškus nuo tėčio Atlanto. Kelė tada apsilankė pas jį Ženevoje. Ji maldavo Georgą ir man leisti dalyvauti susitikime, bet jis griežtai atsisakė.

– Deja, turiu laikytis savo kliento nurodymų. Jūsų tėvas reikalavo, kad galimi susitikimai su jo dukterimis būtų individualūs.

Tad, kai ji įėjo į kabinetą, likau laukti priimamajame. Jai išėjus mačiau, kad yra įsitempusi ir susijaudinusi.

– Atsiprašau, Si, bet turėjau pasirašyti kvailą išlygą, kad laikysiuosi informacijos slaptumo. Čia gal dar vienas tėčio žaidimėlis. Galiu pasakyti tik tiek, kad viskas gerai.

Kiek žinojau, per visą mudviejų bendravimo laiką tai buvo vienintelis dalykas, kurį Kelė nuo manęs nuslėpė, ir vis dar neturėjau supratimo, iš kur atsirado tie pinigai. Georgas Hofmanas mums tada paaiškino, kad pagal tėčio testamentą ir toliau gau-

sime tik labai kuklias išmokas. Bet pridūrė, jog prireikus galėsime jo paprašyti ir daugiau pinigų. Tad Kelė tikriausiai bus taip ir padariusi.

– Į sveikata! – Kelė cingtelėjo savo alaus buteliuką į mano taure. – Už mūsų naują gyvenimą Londone!

– Ir už tėtį Atlantą, – pasakiau keldama taure.

– Taip, – pritarė ji. – Tu tikrai jį mylėjai, ar ne?

– O tu nemylėjai?

– Žinoma, mylėjau, labai. Jis buvo... ypatingas.

Stebėjau, kaip atnešus valgį Kelė godžiai kerta, ir galvojau – nors mes abi tėčio dukterys, jo mirtį išgyvenau veikiau kaip vien savo sielvartą, ne abiejų.

– Manai, mums reikia pirkti tą butą?

– Kele, spręsk tu. Aš už jį nemokėsiu, tad negaliu nieko sakyti.

– Nekvailiok, juk žinai, kas mano – tai ir tavo, ir atvirksčiai. Be to, jei nepasiryši atplėšti to voko, kurį jis tau paliko, taip ir nesužinosi, ką ten gali rasti, – paragino.

Neatstojo dėl to nuo manęs, kai tik gavome vokus. Ji savąjį atplėšė beveik tuoj pat, tikėjosi, kad ir aš taip padarysiu.

– Klausyk, Si, nejaugi jo neatplėši? – nuolat spaudė mane.

Bet aš tiesiog negalėjau... nes, kad ir kas ten parašyta, atplėšdama būčiau pripažinusi tėčio mirtį. O aš dar nebuvau pasiruošusi jo paleisti.

Kai pavalgėme, Kelė sumokėjo, mes grįžome į senąjį butą ir ji paskambino į banką, reikėjo iš jos indėlio pervesti pinigų už naująjį butą. Tada ji atsisėdo prie savo nešiojamojo kompiuterio ir ėmė skųstis nepatikimu plačiajuosčio interneto ryšiu.

– Eikš, padėsi man išsirinkti sofas, – pašaukė mane iš svetainės, kai į pageltusią vonią jau leidau drungną vandenį.

– Einu maudytis, – atsakiau ir užsišoviau duris.

Gulėjau vandenyje atlošusi galvą, kad būtų panirę plaukai ir ausys. Klausiausi šlapių klampių garsų – *iščių garsų*, – pagalvojau ir nusprendžiau iš čia ištrūkti, kol dar visai neišprotėjau. Kelės kaltės čia nė kiek nebuvo, tikrai nenorėjau lieti pykčio ant jos. Kelę mylėjau. Ji buvo su manimi, dėl manęs kiekvieną gyvenimo dieną, bet...

Po dvidešimties minučių, jau apsisprendusi, išlinkau į sveitinę.

– Gerai išsimaudei?

– Taip. Kele...

– Eikš, pasižiūrėk, kokių sofų radau.

Ji pamojo prieiti. Paklusau ir tuščiomis akimis įsispoksojau į visokių atspalvių kreminės spalvos sofas.

– Kuri, tavo manymu?

– Kurios tik nori. Interjero dizainas tavo sritis, ne mano.

– Kaip šita? – Kelė parodė ekrane. – Aišku, teks nuvažiuoti ir pasėdėti ant jos, nes tai nebus tikrai dėl grožio. Turi būti ir patogi. – Ji užsirašė pardavėjo įmonės pavardę ir adresą. – Gal rytoj galėsime?

Giliai atsidusau.

– Kele, ar nieko, jei porai dienų grįžčiau į „Atlantidą“?

– Jei tik nori, Si, žinoma. Pažiūrėsiu lėktuvų tvarkaraštį.

– Iš tiesų manau vykti viena. Matai... – nurijau seiles stengdamasi neprarasti ryžto. – Tu čia labai užsiėmusi nauju butu ir kitkuo, žinau, kad esi sumaniusi visokių meno projektų ir nekantrauji jų imtis.

– Taip, bet poros dienų išvyka nepakenks. Jeigu tau to reikia, aš suprantu.

– Iš tiesų, – tariau tvirtai, – noriu vykti viena.

– Kodėl? – atsigręžė Kelė, jos siauros kaip migdolai akys net išsiplėtė iš nuostabos.

– Tiktai todėl... kad man... taip reikia. Tai yra noriu pasėdėti sodelyje, kuriame padėdavau tėčiui Atlantui, ir atplėšti voką.

– Aišku. Žinoma, gerai, – tarė ji truktelėdama pečiais.

Pajutau šaltuką, bet šį kartą jai nenusileisiu.

– Einu gulti. Man labai skauda galvą, – pasakiau.

– Surasiu tau vaistų nuo skausmo. Ar nori, kad pažiūrėčiau lėktuvų tvarkaraštį?

– Vaistų jau gėriau, o lėktuvų – taip, būtų puiku, ačiū. Labanakt.

Pasilenkusi pabučiavau savo seserį į viršugalvį, jos tamsūs žvilgantys garbanoti plaukai visada apkirpti trumpai, berniukiškai. Tada nuėjau į kitą kambarėlį, kuriuo abi dalijomės.

Lova buvo siaura, kieta, o čiužinys plonas. Nors abi augome išskirtinėje prabangoje, pastaruosius šešerius metus bastėmės po pasaulį ir nakvodavome tokiose skylėse, nė katra nenorėjome prašyti pinigų tėčio Atlanto, net kai tikrai pristigdavome. Ypač Kelei to neleido išdidumas, todėl ir stebėjausi, kad dabar ji taip švaisto pinigus, kurių tik iš *jo* galėjo gauti.

Gal paklausiu Ma, ar nežino ko daugiau, – bet, kai tarp seserų sklisdavo paskalos, ji laikėsi itin diskretiškai.

– „Atlantida“, – sušnibždėjau. – *Laisvė*.

Tą vakarą užmigau beveik iškart.

2

Kai taksi atvežė mane prie pontono, prišvartuoto Ženevos ežero pakrantėje, valtyje jau laukė Kristianas. Kaip visada, pasisveikino šiltai šypsodamasis, ir pirmą kartą pagalvojau, kokio jis amžiaus. Tikrai buvo mūsų greitaeigės motorinės valtys laivavedys nuo tų laikų, kai buvau maža, bet ir dabar neatrodė esąs vyresnis nei trisdešimt penkerių – tamsiaplaukis, puikaus stoto, oda įdegusi, kaip alyvuogės, gelsvai ruda.

Leidomės per ežerą, ir aš atsilošiau patogioje odinėje sėdynėje valtys laivagalyje galvodama, kad žmonės, dirbantys „Atlantidoje“, regis, visai nesensta. Saulė jau buvo žemiau, kvėpavau man įprastu grynu oru ir svarsčiau, kad „Atlantida“, ko gero, užkerėta ir tie, kurie gyvena tarp jos sienų, yra apdovanoti amžinu gyvenimu ir bus čia visada.

Visi, išskyrus tėtį Atlantą...

Skaudu buvo prisiminti, kaip čia lankiausi praėjusį kartą. Mes, visos šešios seserys, – kiekvieną tėtis Atlantis įsivaikino ir parsivežė namo iš tolimų žemės kampelių ir iš eilės pavadino Septynių Seserų Plejadžių vardais, – tada susirinkome į savo vaikystės namus, nes jis mirė. Net nebuvo laidotuvių, galimybės mums apverkti jo netektį. Ma pasakė, kad jis primygtinai reikalavęs palaidoti slapta jūroje.

Mums liko tik jo advokatas Šveicarijoje Georgas Hofmanas, parodęs tai, kas iš pirmo žvilgsnio buvo panašu į prašmatnų Saulės laikrodį, po nakties atsiradusį atskirame tėčio sodelyje. Bet Georgas paaiškino, kad tai vadinama armiliarine sfera ir rodo žvaigždžių padėtį. Auksinį Žemės rutulį centre juosė lanikai, juose buvo išgraviruoti mūsų vardai ir koordinatės, nurodančios, kur tiksliai tėtis kiekvieną iš mūsų rado, ir dar po citatą graikų kalba.

Maja ir Alė, vyresniosios seserys, visoms užrašė vietovę pagal koordinates ir ką reiškia citata graikų kalba. Aš dar nebuvau pažvelgusi nei į viena, nei į kita. Laikiau plastikiniame dėkliuke kartu su tėčio Atlanto man parašytu laišku.

Valtis ėmė mažinti greitį, ir pro medžius, užstojančius vaizdą, ėmė šmėsčioti gražus namas, kuriame visos užaugome. Jis atrodė tartum pasakų pilis – šviesiai rausvas, su keturiais bokšteliais, saulėje sužvilgo langai.

Kai mums buvo parodyta armiliarinė sfera ir įteikti laišukai, Kelė ėmė nekantrauti kuo greičiau išvykti. Aš – atvirkščiai, norėjau dar nors kiek pabūti gedėdama tėčio Atlanto namuose, kuriuose jis su tokia meile mane augino. Dabar, praėjus dviem savaitėms, sugrįžau desperatiškai ieškodama stiprybės ir vienatvės, kad susitaikyčiau su jo mirtimi ir gyvenčiau toliau.

Kristianas įvairavo valtį į prielauką ir pririšo virvėmis. Jis padėjo man išlipti, ir tada pamačiau per veją ateinančią pasitikti Ma, kaip kas kartą, kai grįždavau namo. Vien ją išvydusi apsiašarojau ir palinkau į jos laukiantį glėbį, šiltai apsikabinome.

– Star, kaip malonu, kad vėl esi čia, su manimi, – jausmingai suburkavo Ma bučiuodama į abu skruostus, paskui žengtelėjo atgal manęs apžvelgti. – Nesakysiu, kad esi per liesa, nes tu juk visada liesa, – tarė šypsodamasi, kai jos vedama ėjau prie namo. – Klaudija iškepė tavo mėgstamą obuolių pyragą, ir arba-

tinis jau užkaistas. Pasėdėk čia, – ji parodė į stalą terasoje, – ir pasidžiauk paskutiniaisiais saulės spinduliais. Aš įnešiu vidun tavo kelioninį krepšį, o Klaudija atneš arbatos ir pyrago.

Nusekiau ją akimis, kai ėjo į vidų, tada pasižvalgiau po vešintį parką ir gaivią veją. Pastebėjau Kristianą, einantį takeliu į savo butą virš valčių stoginės, jaukioje vietelėje už sodo. Gerai suteptas mechanizmas, „Atlantida“, toliau veikė, nors jos kūrėjo čia jau nebėra.

Atėjo Ma, jai iš paskos Klaudija su arbatos padėklu. Nusišypsojau Klaudijai žinodama, kad ji kalba dar mažiau nei aš ir niekada pirma neužkalbina.

– Sveika, Klaudija. Kaip laikaisi?

– Gerai, ačiū, – atsakė ji su ryškiu vokišku akcentu.

Visos merginos buvome dvikalbės, nuo lopšio tėčiui reikalaujant kalbėjome prancūziškai ir angliškai, ir tik su Klaudija kalbėjomės angliškai. Ma buvo tikra prancūzė. Jos kilmę rodė paprasta, bet nepriekaištinga šilkinė palaidinukė ir sijonas, ant sprando į kuodą susukti plaukai. Su jomis bendraudamos mes ir užaugome, akimirksniu gebėdamos pereiti iš vienos kalbos į kitą.

– Matau, kad dar neapsikirpai, – nusišypsojo Ma, rodydama į mano ilgus šviesius kirpčiukus. – Tai kaipgi laikaisi, *chérie*?

Klaudijai nuėjus ji įpylė arbatos.

– Gerai.

– Na, žinau, kad negerai. Visoms mums negera. Kaip galėtų būti kitaip, kai dar taip neseniai įvyko tas baisus dalykas.

– Taip, – sutikau.

Ma padavė man puoduką arbatos, įpylė pieno ir įdėjo tris šaukštukus cukraus. Nors seserys paerzindavo mane dėl lie-sumo, labai mėgau saldumynus ir dažnai jais pasivaišindavau.

---

* brangioji (*pranc.*).

– Kaip Kelė?

– Sako, gerai, nors tikrai nežinau, ar taip ir yra.

– Sielvartas visas mus veikia labai skirtingai, – mažliai tarė Ma. – Ir dažnai paskatina pokyčius. Ar žinai, kad Maja išskrido į Braziliją?

– Taip, prieš kelias dienas ji mums su Kele parašė elektroninį laišką. Gal žinai, kodėl ji ten?

– Reikia manyti, tai susiję su laišku, jai paliktu jūsų tėvo. Bet, kad ir kokia ta priežastis, aš dėl Majos džiaugiuosi. Baisu būtų buvę jai likus čia vienai jo gedėti. Ji per jauna, kad tūnotų pasislėpusi. Galų gale ir tu puikiai žinai, kaip kelionės plečia akiratį.

– Žinau. Bet man kelionių jau gana.

– Tikrai, Star?

Linktelėjau, staiga pajutusi pečius slegiančią pokalbio našlą. Paprastai šalia būtų Kelė ir kalbėtų už mus abi. Bet Ma nieko nebesakė, tad turėjau kalbėti aš.

– Jau užtektinai pamačiau.

– Neabejoju, kad užtektinai, – atsakė tykiai kikendama Ma. – Ar yra pasaulyje vieta, kur judvi neapsilankėt per pastaruosius penkerius metus?

– Australijoje ir Amazonijoje.

– Kodėl būtent tose vietose?

– Kelė baisiai bijo vorų.

– Žinoma! – Tai prisiminusi Ma net suplojo delnais. – Tačiau, kai buvo maža, regis, nieko nebijojo. Turbūt pameni, kaip ji šokinėdavo į jūrą nuo aukščiausių uolų.

– Ir laipiodavo po kalnus, – pridūriau.

– O prisimeni, kaip ilgai ji išbūdavo po vandeniui nekvėpavusi, aš net nerimaudavau, kad gal prigėrė?

– Taip, – atsakiau paniurusi, nes prisiminiau, kaip ji stengėsi mane įtikinti drauge užsiimti ekstremaliu sportu. Dėl šito

vienintelio dalyko tvirtai pasipriešinau. Kai keliavome po Tolumuosius Rytus, ji ištisas valandas nardydamas su akvalangu ir laipiojo svaiginamomis sustingusios lavos uolomis Tailande ir Vietname. Bet ar ji buvo po vandeniu, ar aukštai virš manęs, aš drybsodavau ant smėlio ir skaitydavau knygą.

– Ji labai mėgo būti basa... kai buvo maža, turėdavau versti apsiauti, – šypsodamasi tarė Ma.

– Kartą įmetė batukus į ežerą, – mostelėjau ramaus vandens link. – Teko ją įkalbėti, kad eitų išsitraukti.

– Ji visada buvo laisva siela, – atsiduso Ma. – Ir tokia drąsi... O paskui, jai tada buvo gal septyneri, kartą jūsų kambaryje išgirdau tokį klyksmą, tartum Kelę kas pjautų. Bet kur ten, ant lubų buvo tiktai voras, ne didesnis kaip dvidešimties santimų moneta. Tik pamanyk, – papurtė ji galvą tai prisiminusi.

– Be to, ji bijo tamsos.

– Na, šito nežinojau.

Ma akys apsiniaukė, ir pajutau kažkaip įžeidusi jos motiniškus jausmus, tartum sumenkinau auklėjimo gebėjimus – šią moterį tėtis Atlantas pasamdė rūpintis mumis, įvaikintais kūdikiais, ir jos prižiūrimos užaugome, tapome mergaitėmis ir merginomis; ji buvo mums *in loco parentis*^{*}, kai tėtis keliaudavo po kitas šalis. Nė su viena iš mūsų jos nesiejo giminystė. Vis dėlto mums visoms ji buvo labai svarbi.

– Ji drovisi kam nors pasisakyti, kad sapnuoja baisius košmarus.

– Tai dėl to tu persikraustei į jos miegamąjį? – pagaliau po tiek metų suprato Ma. – Ir paskui netrukus paprašei, kad naktį būtų galima negesinti lempos?

– Taip.

---

* vietoje tėvų (*lot.*).

– Maniau, tai dėl tavęs, Star. Tikriausiai tai rodo, kad nepažįstame savo užaugintų vaikų taip gerai, kaip manome. Na, o kaipgi Londonas?

– Man patinka, bet mes ten dar trumpai buvom. Ir...

Atsidusau nepajėgdama išreikšti žodžiais, kaip esu sugniuždyta.

– Tu kenti širdgėlą, – Ma užbaigė už mane. – Ir galbūt jauti, kad šiuo metu visai nesvarbu, kur esi.

– Taip, bet aš tikrai norėjau čia apsilankyti.

– *Chérie*, labai malonu, kad čia esi, ypač kad viena su manimi. Taip nutinka nedažnai, tiesa?

– Taip.

– Ar nori, kad būtų dažniau, Star?

– Aš... taip.

– Tai natūralus žengimas į priekį. Ir tu, ir Kelė jau nebe vaikai. Tai nereiškia, kad negalit likti artimos, bet abiem svarbu turėti savą gyvenimą. Ir Kelė turi taip jaustis.

– Ne, ji to nejaučia. Jai reikia manęs. Aš negaliu jos palikti, – staiga išpyškinau, nes širdyje kunkuliavo susierzinimas dėl susidariusios padėties, baimė... ir *pyktis* ant savęs. Nors paprastai gebėjau tvardyti, nebegalėjau sulaikyti iš sielos gelmių išsiveržusios raudos.

– Oi, *chérie*. – Ma pakilo ir jai suklorus priešais šešėlis užstojo saulę. Ji suėmė mane už rankų. – Nesigėdyk. Jausmus sveika išlieti.

Ir aš išliejau. Negaliu pavadinti to verksmu, nes girdėjau labiau riksmą, srautu išsiveržus visiems neišsakytiems žodžiams ir jausmams, laikytiems savyje.

– Atleisk, atleisk... – šnibždėjau, o Ma išėmė iš kišenės pakelį popierinių nosinių plūstančioms ašaroms šluostyti. – Tiesiog... liūdna dėl tėčio...

– Žinoma, liūdna, ir nereikia atsiprašinėti, – švelniai tarė ji, o aš sėdėjau ir jaučiausi tartum mašina, kurios degalų bakas visai ištuštėjęs. – Dažnai būdavo neramu, kad tu tiek daug slepi savyje. Tad man dabar jau geriau, – nusišypsojo Ma, – net jei tau ir nepalengvėjo. Na, tai gal lipsi į savo miegamąjį atsipūsti prieš vakarienę?

Nusekiau paskui ją į vidų. Namuose visada buvo juntamas ypatingas kvapas, aiškinausi, iš ko jis susideda, ir dažnai stengiausi atkurti jį savo laikinuose namuose – dvelkė citrina, kedro mediena, šviežiais kepiniais... bet, žinoma, čia buvo ne vien tų kvapų suma, o tiesiog nepakartojamas „Atlantidos“ kvapas.

– Ar nori, kad eičiau kartu? – paklausė Ma, kai jau lipau laiptais.

– Ne. Viskas bus gerai.

– Pasikalbėsim vėliau, *chérie*, bet, jei manęs reikės, žinai, kur būnu.

Užlipau į viršutinį aukštą, ten buvo visų merginų miegamieji. Ma taip pat turėjo kambarius tame koridoriuje, nedidelę svetainę ir vonios kambarį. Mano bendras su Kele miegamasis – tarp Alės ir Tigės kambarių. Atidariau duris ir nusišypsojau, vėl išvydusi trijų sienų spalvas. Penkiolikos metų Kele buvo apsėdusi gotų nuotaika ir ji norėjo nudažyti jas juodai. Aš nepritariau ir pasiūliau kompromisą – raudonai violetinę spalvą. Kelė užsispyrė ketvirtą sieną prie savo lovos nusidažyti pati.

Visai dienai užsirakinusi miegamajame, Kelė išėjo iš jo prieš pat vidurnaktį, pastiklėjusiomis akimis.

– Jau gali pasižiūrėti, – pasakė kviesdama vidun.

Žvelgiau į sieną priblokšta spalvų skambesio: gyvas tamsiai mėlynas fonas vietomis buvo perlietas šviesiau, žydrai, o centre puošnus, ryškiai liepsnojantis auksinis žvaigždynas. Jo

pavidalą atpažinau iškart – Kelė nutapė Septynias Seseris Plejades... *mus*.

Akims apsipratus įžvelgiau, kad kiekviena žvaigždė susideda iš smulkių dailių taškelių, tartum mažučiu atomų, ir jų derinys teikia gyvybę visumai.

Pajutau Kelę už nugaros, jos nuogaštaujantį kvėpavimą man į petį.

– Kele, tai stulbinama! Tikrai nuostabu. Ir kaip tu taip sugalvojai?

– Negalvojau. Tiesiog, – truktelėjo ji pečiais, – žinojau, ką daryti.

Nuo tada turėjau daug laiko žiūrėti į sieną iš savo lovos ir vis rasdavau anksčiau nepastebėtų smulkių dalykelių.

Nors seserys ir tėtis net perdėtai gyrė, Kelė tokiu pat stiliumi daugiau nebetapė.

– A, tada buvo taip užėję. Nuo to jau pažengiau į priekį, – sakė ji.

Net dabar, po dvylikos metų, žvelgdama į tą ištapytą sieną vis dar maniau, kad tai gražiausias, vaizdingiausias Kelės meno kūrinys.

Pamačiusi, kad kelioninis krepšys jau išpakuotas, ant kėdės tvarkingai padėta, kuo persirengti, atsisėdau ant lovos, staiga pasijutusi nejaukiai. Miegamajame beveik nebuvo nieko „maniško“. Ir kaltinti galėjau tik save.

Priėjusi prie savo komodos, patraukiau apatinį stalčių ir išsiėmiau seną sausainių skardinę, kurioje laikiau brangiausias daikčiukus. Vėl atsisėdau ant lovos, pasidėjau dėžutę ant kelių ir nukėlusį dangtelį išėmiau voką. Septyniolika metų prabuvęs skardinėje, liečiant jis atrodė sausas ir lygus. Išėmiau storą aukščiausios kokybės popieriaus kortelę su prisegta džiovinta gėle.

Na, mano brangioji Star, mums pagaliau pavyko ją užauginti.

Tėtis x

Perbraukiau per gležnus žiedlapius – plonyčius, bet dar išlaikiusius pablukusį kadaise ryškios tamsiai raudonos spalvos priminimą – šitaip gražiai pražydo mūsų gelė sodelyje, kuri padėjau tėčiui įveisti per mokyklos atostogas.

Tekdavo keltis anksti, kol nenubudusi Kelė. Ji miegodavo kietai, ypač po košmarų, – jie kartojosi tarp antros ir ketvirtos, – tad nė nepajusdavo, kad miegamajame auštant manęs nėra. Tėtis pasitikdavo mane sodelyje, atrodydavo, lyg būtų seniausiai atsikėlęs, – gal taip ir būdavo. O aš, dar apsiblaususiomis akimis, bet susijaudinusi laukdavau, ką man parodys.

Kartais tik turėdavo saujoje kelias sėklas, kitus kartus parsivežtą iš kelionės lepų daigelį. Atsisėsdavome rožių pavėsinėje ant suolo su didžiule labai sena botanikos enciklopedija, ir jo tvirtos įdegusios rankos versdavo lapus, kol rasdavome, iš kur kilusi mūsų brangenybė. Pasiskaitę apie jos kilmės vietą, ką mėgsta ir ko nemėgsta, ieškodavome, kol rasdavome, kur geriausia sodelyje ją sodinti.

Iš tiesų, dabar prisiminiau, jis pasiūlydavo, o aš pritardavau. Bet tada taip neatrodė. Jaučiau, kad ir mano nuomonė svarbi.

Dažnai prisimindavau alegoriją iš Biblijos, kurią jis kartą papasakojo, kai darbavomės: kiekvieną gyvastį reikia rūpestingai puoselėti nuo pat užgimimo. Jei taip darysi, ji ilgainiui sutvirtės ir gyvuos daugelį metų.

– Žinoma, ir mes, žmonės, visai kaip sėklos, – pasakė tėtis šypsodamasis, kai savo vaikišku laistytuvėliu pyliu vandenį, o jis braukėsi nuo rankų maloniai kvėpiančias durpes. – Turim saulę ir lietu... ir meilę, ko daugiau bereikia.

Mūsų sodelis iš tiesų vešėjo, o rytais per tuos išskirtinius darbus su tėčiu aš išmokau kantrybės. Kai kartais po kelių dienų sugrįžusi prie augalo patikrinti, ar paaugęs, nepastebėdavau pokyčių arba jis būdavo parudavęs ir nuvytęs, klausdavau tėčio, kodėl jis neleidžia atžalų.

– Star, – sakydavo tėtis, suėmęs man veidą nugairintomis rankomis, – viskam, kas yra nevienadienės trukmės, reikia laiko, kad pateisintų viltis. Ir kai tai įvyks, tu džiaugsiesi, kad išvermingai to siekei.

Taigi, pagalvojau uždarydama dėžutę, rytoj nubusiu anksti ir nueisiu į mudviejų sodelį.

Tą vakarą su Ma valgėme terasoje su uždegtomis ant stalo žvakėmis. Klaudija patiekė puikiai paruoštos érienos šoninės su glazūruotomis morkytėmis ir šviežiais brokoliais iš savo daržo. Kuo daugiau ėmiau suprasti apie valgio gaminimą, tuo geriau mačiau, kokia ji iš tiesų tam gabi.

Po vakarienės Ma pasigręžė į mane.

– Ar jau nusprendei, kur įsikursi?

– Kelė Londone mokosi meno pagrindų.

– Žinau, bet klausiau apie tave, Star.

– Ji perka butą prie pat Temzės. Kitą mėnesį ten persikraustysim.

– Aišku. Ar butas tau patinka?

– Jis labai... didelis.

– Klausiau ne to.

– Aš galiu ten gyventi, Ma. Butas tikrai nuostabus, – pridūriau jausdamasi kalta dėl savo uždaramo.

– Ir, kol Kelė užsiims menais, tu lankysi kulinarijos kursų?

– Taip.

– Anksčiau maniau, kad galėtum būti rašytoja, – tarė Ma. – Juk baigei universitetą, turi anglų literatūros mokslinį laipsnį.

– Skaityti man patinka, taip.

– Star, tu per menkai save vertini. Dar prisimenu pasakas, kurias rašei vaikystėje. Tėtis kartais man jų paskaitydavo.

– Tikrai?

Dėl to pasijutau išdidžiai.

– Taip. Ir nepamiršk, tau siūlė studijuoti Kembridžo universitete, bet atsisakei.

– Taip.

Net pati išgirdau atžarų savo balsą. Nors praėjo devyneri metai, buvo skaudu tai prisiminti...

– Ar tu nieko prieš, jei aš mėginsiu stoti į Kembridžą, Kė? – tada paklausiau sesers. – Mokytojai mano, kad turėčiau mėginti.

– Aišku, Si. Tu tokia protinga, neabejoju, kad įstosi. Aš taip pat pasiieškosiu universiteto Anglijoje, nors kažin ar mane kur nors priims. Juk žinai, kokia aš bukalgalvė. Jei neįstosiu, vis tiek važiuosiu su tavimi ir dirbsiu kokiam nors bare ar dar kur, – atsakė ji truktelėjusi pečiais. – Man nesvarbu. Visų svarbiausia, kad būtume kartu, ar ne?

Tuo metu jaučiau, kad neabejotinai taip ir yra. Namie ir internatinėje mokykloje kitos mergaitės pajusdavo mudviejų artumą ir palikdavo mus sau, mes buvome viena kitai viskas. Tad sutarėme rinktis studijas kituose universitetuose, kurių siūlomas kursas mums skamba patraukliai, tada galėsime likti drauge. Aš bandžiau stoti į Kembridžą ir labai nustebau, kai buvo pasiūlyta vieta Selvino koledže, – išlaikiusi baigiamuosius egzaminus būčiau gavusi mokslinį laipsnį.

Per Kalėdas sėdėjau tėčio kabinete, stebėjau jį skaitantį laišką iš universiteto. Jis pažvelgė į mane, ir buvo malonu jo akyse išvydus pasididžiavimą ir jaudulį. Jis mostelėjo į nedidelę eglutę, aptaisytą senovinėmis puošmenomis. Viršūnėje švietė ryški sidabrinė žvaigždė.

– Čia tu, – tarė jis šypsodamasis. – Ar priimsi pasiūlymą?

– Aš... nežinau. Žiūrėsiu, kaip bus Kelei.

– Na, spręsti turi tu. Galiu tik pasakyti, kad atėjus tam tikram laikui privalai daryti tai, kas geriausia tau, – pabrėžtinai pridūrė jis.

Vėliau ir Kelė, ir aš gavome pasiūlymus iš universitetų, kur kreipėmės, tada laikėme egzaminus ir nervingai ėmėme laukti rezultatų.

Po dviejų mėnesių mudvi su seserimi sėdėjome „Titan“⁶, puikiosios tėčio jachtos, viduriniame denyje. Buvome kaip kasmet išplaukusios su juo į kruizą – šį kartą palei pietinius Prancūzijos krantus – ir dabar nervingai laikėme rankose vokus su *maturité*⁷ balais. Tėtis buvo ką tik padavęs juos iš krūvelės gauto pašto, – kai plaukiodavome jachta, jį kas antrą dieną pristatydavo greitaeigiu kateriu.

– Tai ką, mergaitės, – tarė tėtis su šypsena, matydamas įsitampusius mūsų veidus, – ar norit atplėšti juos čia, ar pačios vienos?

– Verčiau baigti su tuo kuo greičiau, – tarė tada Kelė. – Tu atplėšk savąjį pirma, Star. Aš nujaučiu, kad būsiu susikirtusi.

Stebint visoms seserims ir tėčiui virpančiais pirštais atplėšiau voką ir ištraukiau popieriaus lapus.

– Na? – paklausė Maja, kai per ilgai spoksojau į rezultatus.

– Iš viso gavau 5,4... o iš anglų 6.

Visi ėmė sveikinti ir ploti, seserys puolė glėbesčiuoti.

⁶ brandos egzaminų (*pranc.*).

– Dabar tavo eilė, Kele, – žybtelėjusi žvilgsniu tarė Elektra, mūsų jauniausioji sesuo.

Visos žinojome, kaip Kelė vargo mokykloje dėl disleksijos, o Elektra galėjo išlaikyti kokį tik panorėjusi egzaminą, bet buvo tiesiog tinginė.

– Kad ir kas ten yra, man vis tiek, – gindamasi tarė Kelė, ir aš gestais pasakiau jai „sėkmės“ ir „myliu tave“.

Kelė atplėšė voka, o aš sulaikiusi kvapą žiūrėjau, kaip ji peržvelgia rezultatus.

– Aš... o, Dieve mano! Aš...

Dabar jau visos sulaikėme kvapą.

– Išlaikiau! Star, aš išlaikiau. Tai reiškia, kad esu priimta į universitetą Sasekse studijuoti meno istorijos.

– Tai nuostabu, – atsakiau žinodama, kaip ji stengėsi, bet kartu pastebėjau klausiamą tėčio veido išraišką žvelgiant į mane – jis suprato, ką dabar turiu nuspręsti.

– Sveikinu, brangioji, – tarė tėtis Atlantas šypsodamasis Kelei. – Sasekse labai gražu, be to, ten yra Septynių Seserų uolos.

Vėliau mudvi su Kele sėdėjome viršutiniame laivo denyje žiūrėdamos į nuostabų Viduržemio jūros saulėlydį.

– Aš visiškai suprasiu, jei norėsi priimti Kembridžo pasiūlymą, Si, ir nevažiuosi į Saseksą studijuoti kartu su manimi. Aš juk nenoriu stoti tau skersai kelią. Bet... – Jos apatinė lūpa virpėjo. – Ką be tavęs darysiu? Dievas žino, kaip susidorosiu su tais rašiniiais be tavo pagalbos.

Tą naktį jachtoje išgirdau Kelę vartantis ir tyliai dejuojant. Supratau, kad vėl prasideda baisus košmaras. Jau mokėjau atpažinti požymius, tad atsikėlusį perėjau į jos lovą, ėmiau raminais šnibždėti, bet gerai žinojau, kad jos prižadinti nepavyks. Kelės dejonės garsėjo, ji ėmė šūkauti kažkokius žodžius – jau seniai nebesistengiau jų suprasti.

Kaip aš ją paliksiu? Jai manęs reikia... o man reikia jos...

Tada jos nepalikau.

Atsisakiau Kembridžo ir ėmiau mokytis Sasekse su seserimi. O trečio semestro viduryje – studijos buvo trejų metų – Kele pareiškė metanti mokslus.

– Juk supranti, ar ne, Si? – tarė ji. – Aš moku piešti ir tapyti, bet negaliu visą laiką kurpti rašinių apie Renesanso tapytojus ir begalybę jų prakeiktų Madonų paveikslų. Aš negaliu. Labai gaila, bet negaliu.

Vėliau mudvi su Kele išsikraustėme iš studentų bendrabučio ir išsinuomojome prastą butą. Kai aš išeidavau į paskaitas, ji autobusu važiuodavo į Braitoną dirbti padavėja.

Tais metais mane kaip niekad ėmė neviltis galvojant apie svajonę, kurios atsisakiau.

Turėsiu surasti savo balsą. Ir drąsos juo kalbėti.

© Lana Pinho

LUCINDA RILEY (Liusinda Raili) – visame pasaulyje populiari britų rašytoja, kurios knygų ciklas „Septynios seserys“ – tai nuostabus pasakojimas apie įvaikintas seseris, užaugusias prie Ženevos ežero, išskirtinio likimo moteris-mįsles, siekiančias sužinoti tiesą apie savo praeitį.

„Šešėlio sesuo. Star istorija“ pasakoja apie trečiąją iš seserų, pavadintų Plejadžių žvaigždžių vardais. Star – tai tylioji sesuo, paslaptlingiausia iš visų, už kurią visada dažniausiai kalbėdavo jos drąsi sesuo Kelė. Jos buvo tiesiog neperskiriamos. Tačiau po tėvo mirties Star, kaip ir kitos, gauna jo laišką su nuorodomis, kuriose slypi jos kilmės paslaptis. Laiške – antikvarinio knygyno Londone adresas, tampantis Star pokyčių pradžia: suradusi knygyną, ji ne tik ima vis giliau grimzti į savo tikrosios šeimos istoriją, bet ir vaduotis iš sesers Kelės šešėlio. Ir prieš Star akis ima vertis visiškai naujas pasaulis...

O prieš šimtą metų praktiška ir nepriklausoma, bet neturtinga dvarininko dukra Flora Maknikol iš Ežerų krašto prieš savo norą patenka į Londoną pas vieną žymiausių to meto aristokračių – Alisą Kepel. Atrodo, kad paslaptys supa tiek ponią Kepel, tiek pas ją besilankantį garsų svečią, tiek ir pačią Florą. Svetimų žaidimų įkaite tapusi mergina blaškosi tarp užgimstančios aistros ir pareigos, kol netikėtai apsilankęs svečias atneša atsakymus, kurių taip ieškojo Flora, – ir jos gyvenimas vėl pasikeičia neatpažįstamai...

Star ir Flora – susijusios. Bandymas suprasti savo kilmę nuves trečiąją seserį į Ežerų kraštą, panardins į karališkosios šeimos praeitį ir padės atrasti taip ilgai jos laukusią meilę.

Trys seserys jau rado savo šaknis. Bet istorija dar nesibaigė.

www.lucindariley.com

www.facebook.com/lucindarileyauthor

www.twitter.com/lucindariley

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt